

Láskyplné trapasy

Irena Janečková

Irena Janečková

Láskyplné trapasy

Historiky ze života

Tribun EU
2013

© Irena Janečková, 2009

Cover © Jana Bernkopfová, 2009

Typography © Jana Horáková, Irena Janečková, 2009

Obsah

I. Vzpomínky	5
Erotika pro nejmenší.....	6
Jablko lásky	10
Milostné vyznání	17
Zpívající hrdina	22
Šokující odhalení.....	26
První zkušenost	36
II. Z doslechu	47
Důkazy lásky.....	48
Snoubenec z Austrálie	53
Osudná žárlivost.....	60
Mindráky, mindráky	66
Casanova.....	74
Všechno je jinak	84
Odplata	95
Helenina pomoc	101
Výstavní kočka.....	107
Smolařka.....	119
Splněné přání	126
V každém věku.....	136

I. Vzpomínky

Upozornění:

Jednotným námětem všech následujících příběhů je erotika, proto jsem se rozhodla osobně přispět ke zvýšení poutavosti knihy a zveřejnit zde svůj akt. Kdo se chce podívat, najde ho na konci první části povídek, nazvané Vzpomínky. Kdo je pohoršen, ať si rovnou nalistuje druhou část – Z doslechu.

Autorka

Erotika pro nejmenší

„Jdeme k vám, ukážu ti, jak se dělají děti,“ oznámila mi ještě s plnou pusou po odpolední svačině ve školce Anka a za chvíli už mě táhla za ruku směrem k našemu domu. Nechala jsem se snadno přesvědčit, protože se mi líbilo, že domů nepůjdu sama. Anka Machoňová byla sice o něco mladší a menší než já, ale síly a odvahy měla za dva. Byla sebevědomá a dokázala se poprat třeba i s klukem, až jí při tom černé kudrny poskakovaly na hlavě sem a tam.

Přestože už mi bylo skoro pět, každý den jsem musela překonávat velký strach z tajemné díry ve skále. Vždycky jsem kolem přeběhla co nejrychleji a přitom se dívala na druhou stranu, protože při pohledu na tu černou tlamu otevřenou přímo do ulice by mě strach ochromil natolik, že bych nedokázala běžet.

Moji rodiče to nemohli pochopit, mysleli si totiž, že do té malé jeskyně lidé bydlící v okolí vynášejí obyčejný popel z kamen, a že tedy není čeho se bát. Přitom každý mrňous ve vsi dobře věděl, že tam žije zlá ježibaba a chytá děti, které chodí samy.

Ten den jsem se tedy bát nemusela a šla jsem vedle Anky úplně bezstarostně.

Od oběda jemně přšelo. Moje nová pláštěnka mě vzrušovala víc než slíbený zážitek s děláním dětí. Ančina byla také pěkná, celá červená, ale ta moje! Byla úplně nová, z průhledného igelitu, posetá droboučkými růžovými puntíky. Když se položily dvě vrstvy přes sebe, překrývající se růžové tečky vytvářely zajímavé kresby. Podle toho, jak se vrstvami po sobě pohybovalo, vzory se obměňovaly.

Pláštěnka zaměštnávala mou mysl i city. Líbilo se mi, jak tiše šustí, a dokonce jsem k ní i čichala, abych se jí nabažila všemi smysly.

„Musíme se někam schovat, nikdo nás při tom nesmí vidět,“ poučila mě Anka, když jsme došly před starý mlýn, ve kterém jsem bydlela. Odvedla mě do zadního dvora, kde bylo vlhko a trvalé šero. Pískovcová kolmá skála za domem, zem a dokonce i oprýskaná zadní zeď domu byly porostlé zeleným mechem.

Trochu jsem se zdráhala, nikdy jsem se tam nezdržovala, protože tam bylo ponuro i v jasný, slunečný den, natož pak dnes, kdy byla obloha zlověstně zatažená, jako by ji někdo přikryl umazanými peřinami.

Mateřská škola v Zahrádkách u České Lípy (1953)

Také naše neudržovaná, zarostlá zahrada byla strašidelná. Z vysoké trávy vykukoval napůl rozbitý kamenný hrad, u něhož na vršku stál zamračený sádrový trpaslík a našťvaným pohledem kontroloval všechno kolem.

„On se na nás bude koukat,“ zašeptala jsem stísněně. Doufala jsem, že to Anku odradí a najdeme hezčí místo. Ona to ale vyřešila rázně: prodrala se mokrou trávou až k němu, rozmáchla se, a než jsem stačila cokoliv říct nebo udělat, vrazila sádrovému skřítkovi vši silou facku. Věkem zpuchřelá hlavička vlítla kamsi do křoví.

„A máš to!“ řekla pak ke zbytku tělíčka a spokojeně se vrátila stejnou cestou ke mně. Potom konečně přistoupila k výuce.

Nakázala mi obnažit se od pasu dolů. Sama udělala totéž. Otočila se zády ke mně, zatímco já se na ni se zájmem dívala, zvědavá, co bude následovat.

Anka si netrpělivě potukala prstem na čelo.

„Přece se taky musíš otočit!“

Poslechla jsem ji. Potom začala svým zadkem strkat do mého, jako když koza trká rohama, takže jsem poskočila vždy o kousek dopředu.

Bylo to všechno velmi nepohodlné: až k holínkám spadlé punčocháče mi ztěžovaly jakýkoli pohyb a svažovaly nohy jako pouta. Navíc jsem si musela oběma rukama přidržovat sukni a vykasanou pláštěnku.

„Podrž se zdi,“ chtěla po mně, ale ta ošklivá stěna byla studená a slizká, takže jsem po prvním doteku rukou hned ucukla.

Změnila tedy techniku a začala se o můj zadek třít ze strany na stranu.

Byla jsem zklamaná, už tehdy jsem tušila, že takhle se děti nedělají. Navíc mě trápila myšlenka na rozbitého trpaslíka. Co když to maminka zjistí!

„Za tu jeho uraženou hlavu budu doma bita,“ svěřila jsem se Ance.

Přestaly jsme dělat děti a po chvílce hledání se nám podařilo najít v roští hlavičku s červenou špičatou čepicí. Nasadily jsme ji opatrně zpět, ale moc tam nedržela. Tak jsme ji ještě trochu pomazaly blátem a přilepily k tělu.

V té chvíli hlavička ke krku přilnula, ale jakmile po několika dnech bláto vyschlo, odpadla znovu do trávy v podhradí. Nikdo mě ale kvůli tomu doma nevyslychal, zřejmě to považovali za samovolné zpuchření letité sádry. A já už se trpaslíka nikdy nebála, vždyť jsme měli společné tajemství.

Jablko lásky

„Mňam! To musí být dobrota, když se u toho Mirek tak olizuje a mlaská na celou třídu,“ myslela jsem si často při pohledu na svého nejmilejšího spolužáka. Po každé mě ta podívaná uchvátila.

Roztomile baculatý kluk s červenými tvářemi a rozčepýřeným ježkem na zrzavé hlavě byl syn místního řezníka. Na svačinu do školy pravidelně nosil domácí klobásy, kvůli nimž jsem se do něho zamilovala.

Představa jejich chuti mě lákat nemohla, protože jsem je nikdy předtím neokusila, nevěděla jsem, o co přicházím. Přesto se mi v puse množily sliny, když jsem ho při svačině sledovala, a způsob, jakým je pojídal, mě vždycky znovu okouznil. Navzdory tomu, co jsme se učili o slušném stolování, nedržel je Mirek předepsaným způsobem dvěma prsty, ale celou dlaní. Ukusoval pěkně s vervou, až to vždycky luplo, a ještě než rozžvýkal a spolkl jedno sousto, už si do pusy cpal další. Přitom labužnický mlaskal a občas si olízl mastné rty. Díky tomu byla jeho červená pusa ve tvaru srdíčka neustále lesklá, jako by mu ji někdo vymaloval. Také jeho polštářky pod bradou a kolem zápěstí mi připomínaly amorka namalovaného na obraze, před nímž jsem kdysi na návštěvě zámku v obdivu prostála několik dlouhých minut.

Když svačil, nemohla jsem se na Mirka vynadávat. On ale mé city zjevně neopětoval a na mé lichotky ani nadbíhání neodpovídal. Změnila jsem tedy taktiku.

Rozhodla jsem se, že jeho pozornost upoutám přes jídlo, protože to byla jasně oblast jeho největšího zájmu. Chtěla jsem ho konečně nějak vyprovokovat, a to

za jakoukoli cenu. A tak jsem mu sebrala z lavice jablko, které si před sebe připravil k zajedení klobásky.

„Dáš to sem, ty hnusná zlodějko!“

Cože, já – a zlodějka? Udělala jsem to přece před ním, nikoli potají, takže nemohlo být ani řeči o nějaké krádeži, bylo to jen takové laškování! Mirek to vůbec nepochopil! Zamračila jsem se na něj, a než jsem mu jablko vrátila, kousek jsem z trucu ukousla. To ho tak rozčílilo, že po mně znehodnocené ovoce vztekle hodil a šel okamžitě žalovat panu řídícímu, který byl zároveň našim jediným učitelem.

Hned po přestávce jsem musela na stupínek a před celou třídou začal výslech. Byla mi strašná hanba, vždyť jsem nic neprovedla, tak proč ze mě má být zlodějka?

Moc dobře jsem věděla, co to znamená. Dosud mě zlodějská historka strašila jako noční můra. Nikdo to naštěstí o mně nevěděl, jen bratr Ivoš a maminka, bylo to naše děsivé rodinné tajemství. Dokonce jsem se nepřiznala ani Ance Machoňové, která u toho přímo byla, když se ze mě jednou opravdu zlodějka stala.

Loni v zimě, když jsem ještě chodila do školky, mě Anka pozvala k nim domů, právě když dělali zabijačku. Vyprávěla mi, jak je to legrační, když se nacpávají jitrničky a jelítka, a že určitě dostaneme každá něco dobrého ochutnat. Těšila jsem se na to, Anka měla hodnou maminku a moc se mi líbilo, že spolu mluvily slovensky. Vždycky jsem po nich opakovala různá slovíčka a ony se mi smály, nebo mě naopak chválily, když jsem si správně zapamatovala význam.

U Machoňů byl ten den zmatek a pracovní ruch, va-

řilo se, peklo a z husté vůně se mi dělalo až slabo. Uspěchaná Ančina maminka nás ale hned ve dveřích zastavila a poslala nás koupit majoránku do jitrnic, protože jí neočekávaně došla. Z věšáku na chodbě mi podala ručně háčkovanou barevnou taštičku, Ance vmáčkla do dlaně drobné z porcelánového hrnku na kredenci a se slovy: „Nezapudnite rýchlo, rýchlo,“ nás vystrčila ze dveří.

Po cestě jsem si prohlížela tu krásnou pestrobarevnou taštičku. Zjistila jsem, že podšívka uvnitř je z nějaké vzácné látky, která mění barvy podle toho, jak se natočí na světlo. Z růžové do zelené, ze zelené do růžové... a najednou jsem uviděla v záhybu podšívky na dně tašky papírovou desetikorunu.

Nic jsem Ance neřekla, ale usilovně jsem přemýšlela, mudrovala a po chvílce už jsem byla přesvědčená, že nalezené peníze jsou moje: našla jsem je přece, tak jsou moje, ubezpečovala jsem se.

Když jsme došly do Smíšeného zboží poblíž školky, zařadily jsme se do fronty, ale já nevydržela na místě, neklidně jsem přecházela sem a tam, nakonec jsem se od Anky odpojila a stoupla jsem si sama na konec fronty.

Anka koupila koření a chtěla jít domů. Já se k odchodu neměla, už jsem v duchu počítala, co si za deset korun koupím, aby toho bylo co nejvíc.

„Tak já jdu, máma čeká,“ řekla Anka trochu otráveně a odešla. Koupila jsem si dvě velké krabice oplatek se smetanovou náplní.

Přestože jsem věřila, že mi nalezené peníze patří, nějaký vnitřní hlásek, kterému jsem nerozuměla, mě přece jen donutil schovat nákup do křoví pod starý

kaštan, kde vždycky na jaře kvetly bílé fialky. Trochu sněhu jsem nahrabala navrch, aby nebylo nic vidět.

Ale nějak jsem se z těch sladounkých oplatek ani nedokázala radovat; potřebovala jsem se ujistit, že je všechno, jak má být. Běžela jsem tedy za maminkou do práce. Právě něco psala na stroji.

„Co se stalo?“ lekla se mě.

„Já jsem našla deset korun a koupila jsem si za ně oplatky,“ vychrlila jsem ze sebe a pokusila se o úsměv. Maminka si mé nejistoty nevšimla.

„Tak to tedy doufám, že jsi je opravdu našla, že nejsou kradené,“ řekla žertem. Hned nato jsem se tak usedavě rozbrečela, že mi už nebylo rozumět ani slovo.

Když jsme si všechno vysvětlily, dostala jsem novou desetikorunu a příkaz, že ji musím paní Machoňové vrátit.

To byl ale těžký úkol! Snad hodinu jsem obcházela kolem Ančina domku, několikrát jsem se vrátila za maminkou a přemlouvala ji, aby tam šla se mnou, slibovala jsem všechno na světě, ale ona nepovolila.

Nakonec jsem přece jen musela na obávané dveře zaťukat. Anka se divila, kde jsem byla tak dlouho. Nedokázala jsem přiznat celou pravdu, jenom jsem se sklopenou hlavou a beze slov podala Ančině mamince tašku, na jejímž dně ležela nenáviděná desetikoruna. Paní Machoňová ze zvyku mrkla dovnitř a okamžitě desetikorunu uviděla. Následovalo mohutné přetahování, kdy mi nutila peníze zpátky, protože si myslela, že jsou moje. Byla mi velká hanba a už bych si přála to celé skončit, ale ani jedna z nás nechtěla ustoupit. Anka celý výjev sledovala s otevřenou pusou.

Nakonec se paní Machoňová přece jen nechala pře-

svědčit a desetikorunu si nechala. Za odměnu mi nabídla „pečeň“, jenže místo očekávané křupavé pečinky mi strčila do pusy kus vařených jater, a tím to neštěstí dokonala. Venku jsem musela mazlavou hmotu vyplivnout, jinak bych se pozvracela.

S bratrem Ivošem (1953)

Tajná zkratka *DK*, označující ukradenou částku, posloužila později bratřovi Ivošovi jako výstražné heslo ještě mockrát. Tolik jsem se děsila prozrazení, že mu